

Lumiukko, lunki vaari
seisoi yössä yksinänsä,
seisoi yön ja sitten toisen.
Taisi viikkokin kulua,
- mennyt nääs on vanhan muisti,
kun jäi kirjaan merkkäämatta.

Kyllä kulki katsojia
pakkaspäivänä pihassa
elämystä etsiskellen,
talvitaidetta hakien.
Tuli paljon tunnustusta,
ylistystä yllin kyllin.

Mukavalta tuossa tuntui
olla töllöteltävänä,
vaan kun saapuivat tenavat,
vilkkaat veikot temppuinensa,
nenä häipyi porkkanainen,
lähimetsään luuta lähti,
hattu hangelle putosi.

Lumiukko kyllästyikse,
sanoi irti raskaan roolin.

Mitä tuumivat tenavat
talven lystin loppuessa,
ilon päivän päättyessä,
hävitessä hauskan riemun,
elämyksen taiteellisen.

Oli muksut murheissansa,
kaikki temppujaan katuivat,
anteeksikin pyytelivät.
Nenän hankkivat takaisin,
luudan toivat paikallensa,
hatun päähän passasivat.
Sitten lauloivat ukolle:
lepytellen soinnut soivat.

Lumiukko laupein mielin
muutti mietteensä pikaiset,
mielellänsä vielä jatkoi
taidepatsaana oloa.

Vaan kun päivä huhtikuussa

Lumiukko, laulun väärtti

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

oikein kuumana porotti,
suli kentän uljas ukko
lasten kyynelten keralla.